

Със тако́ва зе́слáниe да вíдíж и аs
свóе-то отéчество, чи ся разбúзеда от джл-
бокí-ат сън, и нéгов-ат яsúк, чи ся извlíца
us окайнно-то положéниe, в коéто до неот-
дáвна бýшe пáднал изучáвам свóй-ат яsик
в старо-бýлгарски-те ржкопíсни кни́ги, бес
да snam, що и как пíсуvalи, който, us нáп-
те Бýлгаре, séli на сéбя си такáва обýсан-
ность да ся назовáт писáтели Бýлгарскаго
нарóда. Но ѡгá слúчай-ат ми откру нéкол-
ко, или да рекj пóдобре, нáй samechá-
telni-te от що до сегá e пíсано и печá-
тано на роднóмъ яsикé, със прискóрbiе вý-
дех голýми-те недостáтки, който в мнóги
местá обесобрásили яsúk-ат. Тová нáщо
ми подсáти да стóрj Бýлгарски букváry,
съглáсен с естéственno-то нáше prouzno-
шénie, основáнное на дrévni-te ржкописи
нáших прáотцов, а не каквóто до сегá
що нáш-те децá учатся да четжт по Рýски
Букváre, и тем гýбят своé-то прирóдно